

Bohaterowie wiary — Ezdrasz

Postać Ezdrasza jest jednym z najbardziej przeoczonych w całej Biblii, ze względu na ważność jego dzieła. Warto, więc podzielić parę słów na początku tego studium.

Ezdrasz był potomkiem kapłana Chilkiasza, arcykapłanem podczas rządu króla Jozjasza, wielkiego reformatora, o którym czytamy w 2 Królewskiej rozdziale dwudziestym-drugim. W wersecie ósmym, czytamy jak Chilkiasz znalazł księgę Zakonu Mojżeszowego. Znalezienie Zakonu rozniecił ożywienie duchowe w czasie Jozjasza. Takie jest dziedzictwo Ezdrasza. Nawet możemy przypuszczać, że jego przodek miał wpływ na to, że Ezdrasz jest uważany przez niektórych za autorem ksiąg Kronik, ale najprawdopodobniej, tylko zgromadził, edytował i uzupełnił kroniki napisane w czasach królów i zachowane przez jego rodzinę i inne rodziny kapłańskie (o zwyczaju napisania ksiąg kronik królów czytaliśmy już w studium o Esterze—Estery 2, 2 i 6, 1-2). Ezdrasz, więc, jest uznany za autorem trzy i pół księgi starotestamentowych. Najprawdopodobniej także zebrał w całość wszystkie księgi Starego Testamentu. Poza tym, Ezdrasz, tak, jak jego przodek przedtem, był głównym inicjatorem duchowego ożywienia w Jeruzalemie po niewoli babilońskiej. Mimo tego, że nie mógł wykonać służby kapłańskiej podczas niewoli, był on bardzo gorliwy dla Zakonu, jak czytamy w Ez. 7, 6: *„a był uczonym, biegłym w zakonie Mojżeszowym, który nadał Pan, Bóg Izraela; ponieważ zaś była nad nim ręka Pana, Boga jego, spełnił król każdą jego prośbę.”* Po powrocie do Jeruzalemu, rozszerzał swoje działanie. (Niektórzy uważają go jako założycielem synagog oraz ruchu uczonych w Piśmie—grupa która, wiele lat później, często zmagala się z Jezusem). Czytamy w ósmym rozdziale księgi Nehemiasza, że był też kaznodzieją, a właśnie to było głównym narzędziem ożywienia duchowego. Skoro omawiamy ten temat, warto zwrócić uwagę na Neh. 8, 5-7. Czytamy tu, jak Ezdrasz czytał Zakon i inni kapłani wyjaśniali Zakon ludowi. Powód tego wyjaśnienia jest prosty. Po pierwsze, ludzie, po 70 lat w niewoli w Babilonie na pewno zapominali trochę własnego języka. Poza tym, kultura była opróżniona judejskiego, religijnego charakteru, a więc, potrzebne było wyjaśnić to, co było napisane. Taką rolę gra i dzisiaj każdy kaznodzieja, czy pastor gdy omawia kazanie.

Bohaterowie wiary — Ezdrasz

Wracając do tematu bohatera wiary, spojrzymy na jego życie pod tym względem. Już czytaliśmy Ez 7, 6, gdzie dowiedzieliśmy się, że był on gorliwy dla Zakonu i, że ręka Boga była nad nim. Znając historię jego rodziny, warto zwrócić uwagę na to, że życie rodzinne grało wielką rolę w jego życiu. Nie przypadkowo napisałem wcześniej słowo *dziewiectwo*. Jego przodkowie oraz ojciec i matka przekazali mu wielki skarb. Przestrzegali przykazania Zakonu i zachowali zwyczaje co dał im Mojżesz, gdy mówił, *Będziesz je wpajał w twoich synów i będziesz o nich mówił, przebywając w swoim domu, idąc drogą, kładąc się i wstając.* (V Moj. 6,7) oraz psalmista, pisząc, ¹ *Śłuchaj, ludu mój, nauki mojej, Nakłońcie uszu na słowa ust moich!* ² *Do przypowieści otworzę usta moje, Opowiem zagadkowe dzieje starodawne.* ³ *Cośmy słyszeli i poznali, I co nam opowiadali ojcowie nasi,* ⁴ *Tego nie zataimy przed synami ich, Lecz opowiemy przyszłemu pokoleniu: Chwalebne czyny Pana i moc jego Oraz cudowne dzieła, których dokonał.* (Psalm 78, 1-4) Taki zwyczaj trzeba zachować. Dowód mamy w Ezdraszu. Widzimy, więc, że wiara i wierność rodziny jego wyniosła owoc w jego życiu. Wpływ wiary na innych już widzieliśmy w życiu Daniela, gdy królowie także wierzyli w Boga, oraz w życiu Estery, gdy jej mąż i król odwracał klątwę przeciwko Żydom. Zauważamy, więc, że wiara miała miejsce wychowywaniu Ezdrasza, a wyniosła owoc nawet zanim wykonał swoje wielkie dzieła.

Jego wiara, także prowadziła go do gorliwości dla Zakonu i Izraela. W siódmym rozdziale, czytamy, jak król Artakserkses chciał kontynuować repatriację rozpoczętą przez swego praojca Cyrusa (możemy czytać o tym w pierwszej części księgi Ezdrasza), a postanowił wysłać Ezdrasza do Jeruzalemu wraz z kapłanami i ludźmi, którzy byli chętni wrócić do własnej ojczyzny. Warto zwrócić uwagę na niektóre wersety dotyczący tego. Już czytaliśmy 7,6, ale cztery wersety później, czytamy, *„Ezdrasz bowiem postawił sobie za cel zbadać zakon Pański i wprowadzić go w czyn oraz nauczać w Izraelu jego postanowień i praw.”* Jego głównym celem był nauczać innych Zakon, żeby byli posłuszni temu. Następny werset to werset 14. Werset ten jest częścią listu króla Artakserksesa, który przekazał Ezdraszu. *„Ponieważ przez króla i jego siedmiu doradców zostałeś posłany, aby według zakonu twego Boga, który **masz w swojej ręce**, zbadać sprawy Judei i Jeruzalemu.”* Tutaj widzimy wielopokoleniową opiekę nad Słowem Bożym. To nic dziwnego, że miał on taką gorliwość dla Zakonu!

Bohaterowie wiary — Ezdrasz

Miał przywrócić do Jeruzalemu resztę skarbu, co Nebukadnesar zabrał z Świątyni. Zabrał z sobą, także ofiarę od króla i doradców jego. Wyruszyli w drogę, więc, z wielkim majątkiem. Interesujące jest, więc, to, co czytamy w 8, 21-23. Zamiast brać z sobą ochrony od króla, modlili się do Boga za ochronę. Bóg dał im bezpieczeństwo po drodze, a czytamy w wersetach 33 i 34, *„Czwartego dnia zaś odważone srebro, złoto... ..Wszystko dokładnie według liczby i wagi, które zostały ujęte w spisie.”* Bezpiecznie dotarli i nic im nie zabrakło! Król był przekonany, że Bóg niebios był z nimi, ponieważ przekonał go Ezdrasz. Jakże, więc mógłby poprosić o ochronę? Czasami, inni albo okoliczności zmuszają nas do zaufania Bogu w dziedzinach, gdzie Jego Słowo milczy się. Taka była sytuacja, w której Estera znalazła się, kiedy miała iść do króla bez zezwolenia się. Bóg był z nią, a był także z Ezdraszem i ludźmi.

W ostatnich rozdziałach, czytamy o sytuacji, w której niektórzy byli nieposłuszni Bogu i żenili się z obcymi kobietami. Modlił się do Boga z prośbą o łaskę i miłosierdzie. Identyfikuje się z tymi, którzy zgrzeszyli, a nie wskazuje palcem na innych. Sam uważał siebie za winnego. Jego poczucie winy i przygnębienie przyniosło skutek w życiu tych wokoło niego. Pierwsze wersety rozdziału dziesiątego pokazują nam ten skutek. Wielki tłum zgromadził się około niego, a ci, którzy byli naprawdę winni przyznali się do winy i pokutując, odrzucili grzech. Ciężki był ten czas, ale jego wiara i wierność znowu owocowała się.

W sumie, jego życie było skutkiem wiary i wierności jego potomków i rodziców, oraz własnej wiary i wierności. W końcu, był on, właściwym człowiekiem we właściwym czasie, ponieważ zawierzył Bogu. Skutki jego życia jeszcze wpływają na nas dzisiaj.